
[2021-55-RE](#)

Causa 2021-55-RE

(Felisberto Da Graça c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 344-2021. Recurs d'empara

Aute del 14 de juliol del 2021

BOPA núm. 81, del 21 de juliol del 2021

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de juny del 2021, per la representació processal de la Sra. Paula Cristina Felisberto Da Graça, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 3 de maig del 2021, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, i contra l'aute del 2 de juny del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat i que anul·li les resolucions impugnades, per tal que la Batllia dicti una nova resolució fonamentada en Dret, a la llum dels fets denunciats. Així mateix, demana que el Tribunal no faci una expressa imposició de les costes i/o despeses processals causades en cas de desestimar la seva pretensió;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. La representació processal de la Sra. Paula Cristina Felisberto Da Graça va interposar una querella criminal per uns fets presumptament constitutius d'un delictes major de revelació de secrets per part d'autoritat o funcionari i en relació amb la informació que afecta a la intimitat d'una persona

---

contra M. P. L.

1.2. El 3 de maig del 2021, la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 va dictar un aute que arxivava parcialment aquestes diligències prèvies respecte de la persona indicada i prosseguia la instrucció ampliant la incoació contra M. L. V. C.

1.3. La representació processal de la Sra. Paula Cristina Felisberto Da Graça va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 2 de juny del 2021, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquest recurs d'apel·lació i confirmava la resolució de la primera instància.

1.4. El 22 de juny del 2021, la representació processal de la Sra. Paula Cristina Felisberto Da Graça va interposar un recurs d'empara contra les decisions de la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia i del Tribunal de Corts que s'acaben de ressenyar, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la recurrent

- La recurrent en empara considera que s'ha vulnerat el seu dret a la jurisdicció en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret (article 10 de la Constitució). Entén que la decisió de la batlle instructora, confirmada pel Tribunal de Corts, desvirtua la significació de la fase de diligències prèvies. La fase de diligències prèvies ha de permetre determinar les persones que han participat en els fets descrits a la querella, afegint que la decisió d'arxivament parcial no es troba prevista a l'article 42 del Codi de procediment penal. Addueix que aquestes decisions s'han de prendre una vegada acabada la instrucció, atès que resten moltes diligències pendents per practicar i que l'arxivament és prematur, sense que es pugui decidir un arxivament per a persones concretes, sinó per als fets investigats.

- Sustenta que l'arxivament parcial amb caire definitiu té els efectes de cosa jutjada i que aquesta decisió esdevé il·lògica, no raonable i arbitrària. En tot cas, la decisió d'arxivament relativa a determinades persones hauria d'haver estat de sobreseïment provisional, ja que permetria la reobertura de les actuacions contra el primer querellat M. P. L. si apareguessin nous elements en la investigació. Indica que el raonament per remissió al Ministeri Fiscal no és adequat i que ha de ser el Tribunal de Corts mateix, aquell que ha de fer la seva argumentació.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat i que anul·li les resolucions impugnades, per tal que la Batllia dicti una nova resolució fonamentada en Dret, a la llum dels fets denunciats. Així mateix, demana que el Tribunal no faci una expressa imposició de les costes i/o despeses processals causades en cas de desestimar la seva pretensió.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- El Tribunal de Corts afirma que la batlle instructora, de manera adequada, ha decretat l'arxivament de les actuacions contra el primer querellat, ja que la denúncia presentada –en el seu dia- per la recurrent no guarda relació amb la seva unitat d'investigació i sí amb la unitat número 2 on existeix un altre agent amb el mateix nom de pila, decidint la batlle instructora la continuació del procediment respecte d'aquest darrer.

- No és de rebut mantenir una acció penal contra una persona quan els indicis aparents de criminalitat han estat plenament desvirtuats i quan la pràctica de les diligències que afecten drets fonamentals van adreçades a descobrir allò que ja és conegut. I en aquest sentit, destaca el raonament exposat pel Ministeri Fiscal en l'apartat segon del seu escrit.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i que es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Aquest Tribunal Constitucional s'ha ocupat en reiterades ocasions del deure de motivació (entre d'altres veg. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, i, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE).

La doctrina del Tribunal ha estat constant en destacar que el deure de motivar les sentències, no només present en l'article 10 de la Constitució, sinó també en el seu article 86.2 ("*En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de justícia (García Ruiz c/ Espanya, GC núm. 30544/96, del 21 de gener del 1999, §26), i requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és allò que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en les quals s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues (Georgiadis c/ Grècia, núm. 21522/93, del 29 de maig del 1997, §42-43; i, Higgins c/ França, núm. 134/1996/753/952, del 19 de febrer del 1998, §42-43).

3.3. Si les consideracions anteriors les traslладem al cas que ara ens ocupa, s'ha de situar la motivació del Tribunal de Corts en un doble ordre d'arguments: d'una banda, destaca la importància del raonament emprat pel Ministeri Fiscal en el segon apartat del seu escrit. Aquesta menció, que significa compartir els arguments del Ministeri Fiscal en relació amb la desestimació del recurs interposat contra la decisió de l'arxivament parcial de les diligències prèvies, constitueix un supòsit

---

de motivació per remissió. En aquest cas, no es tracta de sostenir la desestimació del recurs en aquesta única motivació, sinó que el Tribunal de Corts ho empra com a argument de reforç, en el sentit de compartir les al·legacions realitzades pel Ministeri Fiscal.

I, d'altra banda, el Tribunal de Corts sí explicita quins són els arguments per desestimar el recurs interposat i entendre que l'arxivament parcial s'ajusta a dret. En efecte, raona que l'arxivament de les actuacions contra el querellat identificat per la recurrent s'ha decretat perquè la denúncia presentada –en el seu dia- no guarda relació amb la unitat d'investigació on es troba adscrita aquesta persona i sí en guarda amb la unitat número 2 on existeix un altre agent amb el mateix nom de pila. I, és respecte d'aquest darrer que la batlle instructora ha decidit la continuació de les diligències d'investigació.

A més, s'exposa que no és de rebut mantenir una acció penal contra una persona quan els indicis aparents de criminalitat han estat plenament desvirtuats, ni quan la pràctica de les diligències que afecten drets fonamentals van adreçades a descobrir allò que ja s'ha conegut; és a dir, quan una altra persona podria presumptament ser responsable de l'eventual revelació de secrets denunciada.

3.4. De conformitat amb les consideracions anteriors, no es pot concebre l'argumentari del Tribunal de Corts com a no raonable, il·lògic o arbitrari, sinó que cal considerar que aquest ha efectuat una aplicació i una interpretació del Codi de procediment penal que l'han dut a concloure l'arxivament parcial d'unes diligències prèvies, tot exposant els motius que la justifiquen.

Per consegüent, la fonamentació del recurs d'empara en una eventual vulneració del dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret (article 10 de la Constitució), comporta la inadmissió del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2021-55-RE interposat per la representació processal de la Sra. Paula Cristina Felisberto Da Graça contra l'aute del 3 de maig del 2021, dictat per la Secció d'Instrucció Especialitzada 1 de la Batllia, i, contra l'aute del 2 de juny del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 14 de juliol del 2021.

Josep-D. Guàrdia Canela   Jean-Yves Caullet
President   Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy   Dominique Rousseau
Magistrat   Magistrat